

Paa Jytte havde Torbens tavse, lidt ubehjælpssomme Væsen en ganske modsat Virkning. Det gjorde hende selv stille. Her mellem de mange fremmede Mennesker følte hun endnu stærkere end hjemme, hvordan Kærligheden voksede i hende med hvert Minut, og det gjorde hende baade glad og tryg. Rigtignok kunde hun stadig ikke faa sig til at møde hans Blik, der hele Tiden — det mærkede hun godt — var paa Jagt efter hendes. Men den Afgørelse, som for blot to Timer siden havde staaet for hende som et Dødsspring, der maatte gøres med tilbundne Øjne, den syntes hende alligevel nu saa selvfølgelig, at det var helt underligt for hende at tænke paa, at Torben dog endnu ingenting vidste.

Hun kom til at tænke paa sin Fader, paa Noget han havde sagt til hende den Dag, da hun fyldte 15 Aar. Han havde taget hende ind til sig i sin Stue, klappet hende paa Kinden og sagt, at hun jo nu var bleven en voksen Pige, som man kunde tale fornuftigt med om alvorlige Ting; og han havde saa fortalt hende en gammel Fabel om Menneskenes Tilblivelse. Det var Historien om, hvordan Mand og Kvinde i det Hinsidige skabtes forenede i en Helhed men siden parteredes og sendtes ned til Verden hver for sig, saa at de kun kunde finde hinanden igen ved Hjælp af det Instinkt, der kaldtes Kærlig-